

Glasilo „Slovenskega lovskega društva“:

LOVEC

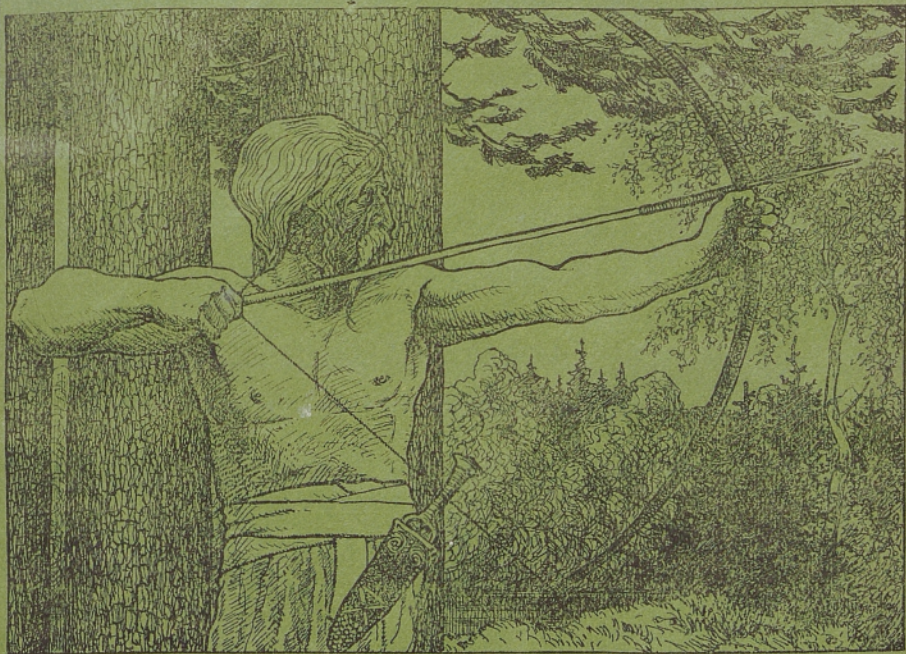
Štev. 2.

List za lov in ribarstvo.

Leto II.

Izhaja v Ljubljani po enkrat na mesec.

VSEBINA:

LOV:

Julij Bučar: Volk. (Dalje) — C. Golar: Gozdni kralj. (Pesem) — Podgorski: Pri luninem svitu. (Konec) — Podgorski: Na prazno. (Konec) — Iz lovskega nahrbtnika.

LISTEK:

R. Murnik: Imeniten ribič.

RIBARSTVO:

T.: Naše športno trnkarstvo, njegov razvoj in njegova bodočnost. — Iz ribarske mreže.

Listnica upravnništva.

Slovensko lovsko društvo

in njegovo
glasilo

„Lovec“

Društvo je namenjeno slovenskim lovcem vseh pokrajin. Sedež mu je v Ljubljani.

Članarina znaša na leto **5 Kron.** Kdor pa plača enkrat za vselej 50 kron, postane ustanovni član in je nadaljnjih letnih prispevkov oproščen.

Društvo izdaja svoje glasilo „Lovec“, in sicer po enkrat na mesec.

Člani dobivajo „Lovca“ brezplačno; za nečlane v Avstro-Ogrski pa znaša naročnina **6 kron** na leto; oni, ki bivajo v inozemstvu, imajo doplačati še poštnino.

List priobčuje tudi oznanila po tehle cenah:

	na ovitku:	na prilogi:
cela stran	K 250.—	K 220.—
$\frac{1}{2}$ »	» 125.—	» 110.—
$\frac{1}{3}$ »	» 84.—	» 74.—
$\frac{1}{4}$ »	» 65.—	» 55.—
$\frac{1}{8}$ »	» 40.—	» 30.—
$\frac{1}{16}$ »	» 18.—	» 16.—

Društveno znamenje dobe člani pri odboru za 2 kroni. Pisma in pošiljatve je nasloviti na:

Slovensko lovsko društvo v Ljubljani.

Prva borovska orožno-
tvorniška družba

PETER WERNIG

dr. z om. z. v Borovljah na Koroškem

Innajditelj in izdelovatelj „Triumph-Rifled vrtanja“ in „Wernigovega univerzalnega vrtanja“ z najgostejšim, neprekoaljivim vrtanjem, kakršnega še ni bilo, velikanskega strelnega učinka in prednosti ob polnem jamstvu in zmernih cenah. P. n. lovcem priporoča svoje izdelke prve vrste in kakor pero lahke iricevke, kratke lovske puške, dvocevke za šibre in krogle, risane dvocevke (Bockgewehr), Mannlicher Schönauerjeve kratke

puške in pa Wernigove štiricevne puške. — Priporočam svoje puške za krogle, kaliber 9,3 mm, preiskušene na realne strelce. Kot največjo novost za dvocevke in šibre in krogle priporočam patrone z nikljastim plaščem 9,3 mm — s svičeno oastjo in 9,3 mm patrone z legiranimi strelci in papirnimi vodom. — Cenovnik zastoj in franko.

Jakob Zalaznik, slaščičarna, pekarija in kavarna

Stari trg št. 21

Podružnica: Glavni trg št. 6, Holodvorska ulica št. 6.

Čekovni račun pri c. kr. hran. uradu št. 113.187

Telefon št. 194.

Veliki lovski ples.

V blage namene je priredilo „Slov. lovsko društvo“ dne 1. februarja v vseh zgornjih prostorih „Narodnega doma“ veliko predpustno veselico — prvo svoje vrste v Ljubljani — ki je uspela kar najsijajneje.

Vsi prostori so bili spremenjeni v pravi lovski gaj. Stopivši v vestibul „Narodnega doma“, si se nahajal naenkrat v gostem smrekovem gozdu, ki je obrobil nekaj časa desno in levo nalahko se dvigajočo pot navzgor in se je naposled za trenotek poizgubil v drugi sliki: skalna gorska pot med strmimi skalnatimi stenami z brlogi in skrivališči za lovcem zaželjene gorske goste. Z najvišje točke tega sivega skalovja je gledal ponosno na živahno človeško vrvenje „Zlatorog“; nad blagajnico je čepel — dober stražnik — kosmatinec medved v svojem brlogu in drugod so imeli pernati prebivalci naših gora njim odmerjene prostore.

Dospevši na vrh, si videl pred seboj široko gorsko planoto, v ozadju ličen gozdiček, dvigajoč se na desno v položen hrib in dajajoč zavetje nebrotu gozdnih prebivalcev, a na levi suho hrastje z malim jezercem, ob kojem so baš postopale naše vodne ptice.

Iz tega lovskega gaja so prihajali zvoki „Slov. Filharmonije“, vabeč vse, ki so dovezetni za uživanje darov boginje plesa. In razvil se je živahen ples. Dične plesalke in plesalci, med temi kaj veliko v lovskih — 6 dam in 4 gospodje v parforsnih oblekah — so vztrajali na plesišču do ranega jutra.

Kmalu po začetku plesa, katerega so med 8 in 9 uro oznanjevali trobilci s fanfarami, so se jeli polniti prostori, število obiskovalcev je raslo od ure do ure in ob polnoči je bilo navzočih gotovo nad 1200 gostov.

Da ob taki množici ni bilo misliti na pravi ples, je umevno, vendar se je udeležilo prve četvorke, kojo je elegantno in spretno vodil g. Ivančič, toliko parov, da jih ni mogla sprejeti vseh velika dvorana.

Na stenah so visele raznovrstne trofeje lovcev, ki so v zvezi s krasnimi slikami g. prof. P. Žmiteka iz lovskega življenja — kot „Moten zajtrk“, „Nedeljski lovec“, „Divji lovec“, „Puškica“ ter dveh slik g. R. Vesela, predstavljajoč lični družinici opic, zbujale občo pozornost.

Levo in desno od velike dvorane so se odpirali onim, kojih ni objelo vrvenje plesa, mnogo dobrega obetajoči vhodi v druge kraje,

II.

kjer so v zeleno in lovsko okrašenih, kaj prirodno lice kažočih lopah vabili lačne in žejne goste zapeljivi užitki v podobi vsakovrstnih okrepcil.

V mali dvorani, kjer je sviral neutrudno manjši oddelek „Slov. Filharmonije“, se je podajal šampanjec v krasno lovsko okrašenem paviljonu, kojega soseda-paviljona sta nudila vino in jestvine.

Povsod so se zbirali znanci in prijatelji in vsakdo je našel v tem velikem krogu veselih lovcev neprisiljeno zabavo.

Priznati moramo brez ovinkov, da ima damski odbor, ki mu je načelovala ga. Franja dr. Tavčarjeva prvo zaslugo za tako izvrstno uspeli I. veliki lovski ples.

Sodelovale so ob veliki dvorani: pri cvetličnem paviljonu gospe dr. Toplakova in Bulovčeva, ki so pošiljale na vse strani kot brhke cvetličarice gospdč. Herenove in Kesslerjeve, in gumbnice gospodov so pričale, da ne brez uspeha; pri paviljonu za lovsko drobnino ga. dr. Mohoričeva ter gospdč. Pintar in Ogorelec; pri slaščičarni ga. Bežkova ter gospici Bežek, Brunner in Triller; pri kavarni gospa Šubičeva ter gospdč.: Gogola, Majerjeva, Soosove, Fabiani, Bežek, Polakove; pri buteljskem paviljonu gospe: Pibernik, Šterk in Bergant ter gospici Kunsteljnovi; pri buffetu gospe dr. Tominšekova, Smodejeva in Ulrichova ter gospice: Tominšek, Medenovi in Kramer; pri vinarnici gospe Ružičkova, Lavrenčičeva in Praznikova ter gospice Lavrenčič, Ružička, Dolenc, Turk, Fajdiga, zadnjih šest kot parforsne lovke v svojih slikovitih kostumih iz rokoko-dobe; v mali dvorani pa: pri šampanjcu gospe dr. Bretlova, Česnikova, Rudeževa, Orlova, Škabernetova ter gospice: Tavčar, Ulrich, Stare, Poljanc, Lenarčič, Pavlovčič; pri buffetu gospe Franja dr. Tavčarjeva in Sičeva ter gospice: Jelačin, Franke, Gruden, Verderber, Bežek, Fabiani, Zalaznik; pri vinarnici gospa Franke, ter gospice: Hrast, pl. Lukanc, Beneš, Supančič, Lavrenčič, Fajdiga.

Vrle dame so s svojim izbranim okusom uredile vse tako, da ni odšel od njih nihče nepotolažen, zato bodi vsem izrečena najiskrenejša zahvala za njih trud in požrtvovalnost.

Med udeležniki je omeniti v prvi vrsti one, ki so prišli iz drugih slovenskih dežela: lepo število zastopnikov je poslala Koroška, istotako Štajerska iz Ormoža, Celja in Žalca, a tudi Primorska ni zaostajala, zastopali so jo gostje iz Trsta in Gorice. Predvsem je bilo častno zastopana Notranjska, osobito Cerknica, lepo družbo Nimrodov je poslala Gorenjska, zlasti Kamnik in radovljjski okraj, za kojimi seveda ni zaostajala naša Dolenjska.

Posetilo je ples mnogo odličnih gostov: gg. deželni predsednik baron Schwarz, dvorni svetnik grof Chorinsky, ministerijalni

FEBRUAR

Volk.

Piše Julij Bučar.

(Dalje.)

Na Ruskem, Ogrskem, kjer je volkov časih sila veliko, se vsako leto dogajajo nesreče. Gladni volkovi napadejo vozečega se potnika in ga preganjajo, dokler morejo konji zdržati. Mnogokrat ga dohite in po njem je, akotudi je prej s samokresom prevrnil par teh mrcin.

Zakasneli pešec je v bližini teh nevarnih roparjev izgubljen. Ni dolgo temu, kar je bilo čitati, da so na Ogrskem volkovi raztrgali in požrli župnika blizu njegovega doma. Drugi dan so našli farani edino še njegove škornje.

Kako se napadeni ljudje v smrtnem strahu izkušajo rešiti, to je skrajno genljivo.

Na Ruskem se je peljal graščak s svojo soprogo in petletnim sinčkom na izlet. Ko se je vračal, ga je napadla tropa volkov. Par jih je ustrelil, ali drugi so neprestano divjali za vozom. Graščak se zateče v obupu k zadnjemu rešilnemu poizkusu ter vrže — svojega rodnega sinčka med volkove, sam pa s soprogo odnese zdravo kožo.

Volk se da v navadnih razmerah preplašiti z ognjem, barvasto lučjo, rožljanjem verig, s piskanjem itd. To kaže, da pogum ni zapisan na njegovem praporju, saj ga celo oplaši padajoče listje, prav kakor zajca, ki ob takem času beži iz gozda in se pritisne v kak razor na planem.

Ako pride volk v lovišče, potem zbogom divjačina! V kratkem je iztrebljeno vse. Volk je ne le grozno požrešen ampak tudi skrajno krvoloč. Njemu cela srna za južino ni preveč. Ima pa tudi želodec,

rekel bi, kakor ščuka. Še ni dobro požrl, pa je že prebavil, glad pa je zopet tu. V snegu volku ni težko, pograbitni jelena ali srno, osobito, ako se sneg udara. Goni jih s čudovito vztrajnostjo tako dolgo, da omagajo.

Volkovi se množe hitro.

Meseca januar, februar sta kakor pri lisici, svatbena doba. Čez 63 dni vrže volkulja troje do devet mladičev, večinoma moških, v nalašč zato prirejenem, mehkem brlogu, kaki votlini, jazbini ali dobro zavarovani, nepristopni goščavi. Mladiči so štirinajst dni slepi. Volkulja jih neguje z vso materinsko ljubeznijo in skrbi tudi pozneje za njih hrano in vzgojo; to traja celo prvo leto. Oče, Kanibal, se čisto nič ne briga za svoje potomce. Da gre v tej dobi divjačini pa tudi domačim živalim za kožo, je umevno. Volkulja daleč presega v svojih potrebah lisico. Lisici gre večinoma kuretina v žrelo, volku pa vse, kar more premagati.

Po prvem letu je mladič samostojen ter se lahko oženi, popolnoma pa dorase šele po drugem letu.

Podnevi miruje volk v svojem brlogu, ako ga ne sili lakota loviti. Ponoči pa se zbero somišljeniki, ki so se tuleč zvalili od daleč na okrog in prične se njih krvavi ples.

To tuljenje izdaja volkove. Ko so bili še pri nas, so hodili lovci na večer prisluškovat in so včasih zanesljivo določili njih število. Drugi dan pa so jim palili kožuhe.

Ako mu je posebna sila, pride volk celo do hiš, zlasti, ako mu je fina pečenka podražila nos. Tako je nekoč priromal gladen volk v Črnomelj. Tam zadaj nekje je stala hiša, ki je imela spredaj hodnik; nanj si prišel od ceste po stopnicah. Na hodniku je imel domači pes čuvaj svoje ležišče. To revo je zasledil volk, in hajd gor po stopnicah ponj!

Stara ženica gre v mrzli noči po svojih opravih skozi mesto. Doma pripoveduje vsa preplašena, da je srečala ob koncu mesta velikega psa. Morala se mu je daleč ogniti, ker se ga je bala. Kaj neki iščejo taki psi ponoči po mestu? Ko se je vračala proti domu, je srečala celo krdelo mož, oboroženih z gnojnimi vilami in sekirami. Vprašali so jo, če je videla volka? Torej volk, ne pes — hu, zago-mezelo ji je po vseh udih.

Na novega leta dan sem šel rano zjutraj s puško iz Črnomlja po cesti proti Metliki, da bi dobil kakega kajnuha ali pa lisico ter rešil s tem par jerebic. Lisic je bilo tedaj vse polno; nekega zimskega dne sem prav tam videl v okrožju komaj petsto korakov hkrati tri. — Nisem še bil popolnoma iz mesta, ko zapazim v debelem snegu prav svež sled na cesti, vodeč na desno tja gor za takozvane Veje. Lisica

to ni bila, pes tudi ne. Kaj je to? se vprašam. Ugibam in ugibam Sled je bil čisto tak, kakor lisičji, v ravni črti, samo stopali so bile večje kakor pasje, vendar bolj podolgate in ožje, kremplji pa bolj koničasti. Šape so bile ostro vtisnjene v snegu, tako da se je natanko razločil vsak del. Razdalja od ene stopali do druge je bila večja kakor pri pasjem sledu. Vroče mi je prihajalo. To more biti le volk! Ker sem se zanimal za razne sledove divjačine, sem se spomnil, da sem videl v knjigi prav tak sled naslikan, kakor sem ga imel pred sabo.

„Zakaj niste prej prišli!“ se oglasi za mano kmetič. „Ni tega pet minut, odkar je šel volk tod gori.“

Hitro grem za sledom, težko pridem na vrh. Volka seveda nikjer. Kajpak, čakal te bo! No, pa sem jo vseeno, kolikor je to puščal sneg, ubral za sledom; toda do volka nisem mogel priti, pač pa sem ga videl tam daleč pred sabo na cesti, ko se je premišljal, koga bi obiskal. Potem mi je izginil izpred oči.

Nikdar ne morem pozabiti, zakaj nisem tedaj pet minut prej prišel na cesto. Morda bi se bila vendar pozdravila z volkom.

Volk se da udomačiti, to pa le, ako si ga dobil prav mladega. Kakor pa udomačena lisica pokaže pozneje svojo roparsko naravo, tako tudi volk.

Naš Pavle v Črnomlju — Bog mu daj zasluženi mir v večnih loviščih — je vzgojil volka, ki mu ga je dojila psica prepeličarica. Ko je volk že precej odrasel, je hodil z gospodarjem na izprehod, prav kakor zvesto vdan pes. Neko nedeljo se je odpeljal gospod po opravilih. Volk pa se je čutil osamelega in zaželel, da si sam ogleda nedeljsko vrvenje po mestu. Blodil je po ulicah, kakor pes. Zmenil se ni za nikogar, ljudje pa tudi za njega ne. Ko je prišel v stransko ulico, mu je udaril v nos zapeljivi duh govejega mesa. Bil je pred mesnico. Zavrelo mu je v tatinskih prsih. He, zakaj si ne bi enkrat privoščil kaj boljšega! Z enim samim skokom je odtrgal četrto vola s kljuko in jo že prav potuhnjeno brisal po ulici. O joj! Mesar ga je zalotil. Kar meni nič, tebi nič je udaril po volkovi glavi, volk pa ni rekel več ne bev ne mev.

Prej, ko je bilo pri nas ob hrvaški meji še dokaj volkov, so se nekateri radi zabavali s tem, da so križali volke s psi. Bastardi so jako lepi, močni, pogumni in najboljši čuvaji. Nikdar ne bom pozabil strahu, ki mi ga je v Metliki prizadejal tak pes, ko je nenadoma planil izza pristave predme. K sreči mu ni dopuščala veriga, da bi me dosegel, sicer danes ne bi osvežal spomina njegove slave.

Lov na volkove je jako zanimiv, zlasti pri nas, ker je to nekaj posebno redkega.

Pozimi ob novem snegu je lahko potrditi volka. Neutegoma je treba iti na lov, pa oprezen mora biti lovec, še bolj kakor pri lisici, da si lovskega veselja ne pokvari z nerodnim ravnanjem.

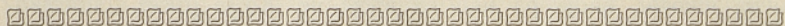
Kakor smo že povedali, ima volk čudovito razvite čute. Pred vsem je treba lovišče, kjer se nahaja, kakor le mogoče tiho obkrožiti in strelce postaviti na gosto. Ti pa morajo biti dobro skriti, za deblom, grmom ali skalo. Kdor puši, ta bo zaman zmrzoval na svojem stajališču.

V gonu se obnaša volk precej podobno lisici, samo mnogo previdnejši je od nje. Goličav in enakih krajev se ogiblje skrbno in uporablja vsako ugodnost tal, da ohrani svoj dragocen kožuh. Le ako je naval gonjačev posebno silen, ali ako je volk že okusil par strelcov, se mu zelo mudi, in potem pa beži, koder le more.

Bosanska okupacija je spravila marsikakega volka preko meje. Tedaj je bilo te zverine v Slavoniji in na Hrvaškem toliko kot zajcev. Seveda so tamošnji lovci hoteli imeti svojo zabavo in so z veliko vnemo preganjali tega uskoka.

Ako so se v Beli Krajini, v kočevskem in ribniškem okraju in v drugih obmejnih loviščih tedaj prav pogostoma pojavljali ti klaticitezi, ni to nič čudnega. Vendar niso bili volkovi pri nas stalna divjačina, saj so lovci vsakemu takemu nenavadnemu gostu bili takoj za petami. Potem pa volk tudi ni vnet za stalno naselitev, prav kakor cigan. On prehodi grozovito mnogo, ker potrebuje mnogo za svoj nikdar siti želodec. Hrane pa ne dobi povsod in še tam, kjer mu je miza dobro pogrnjena, mu je osveta takoj za hrbtom, da mora pobrati svoja kopita in zopet drugod iskati utehe svojemu krvavemu poželenju.

(Dalje prih.)

Gozdni kralj.

Kakor vihar skozi les
mlad jelen se nese —
drevje šumi in vrši
in zemlja se trese.

Silni rogovi mu v zrak
visoko strmijo
in tajno blešče se oči
in drzno žarijo.

Krasen to gozdni je kralj,
njegova je gora
in šuma in jasa in gaj,
njegova je zora.

Eden samo je nad njim
gospod neizprosni —
nihče pač drugi ni to
kot lovec ponosen.

Cvetko Golar.

Pri luninem svitu.

Pripoveduje Podgorski.

(Konec.)

Meni je bilo prav, in šel sem, da se oblečem za na čakanje. Obleka, čevlji, nogavice, kožuh, koc itd., vse se je bilo že cel dan grelo na peči, tako da je bilo prepojeno od toplote. To svetujem vsakemu, ki hoče poizkusiti ta način lova; tako razgreta obleka in obutev obdrži gorkoto neverjetno dolgo.

Izpil sem še čašo prav gorkega čaja, pregledal puško, če je vsa v redu, potegnil po žlebu med cevmi s kreda belo liso, kar tudi priporočam, zlezal v kožuh, potegnil kučmo čez ušesa in se napotil proti opekarnici.

Ura je odbila pravkar devet. Nočni čuvaj, majhen koščen mož, debelega glasu in železnega srca, ki se je še pod Radetzkyjem vojskoval po Laškem, je ravno končal zadnji, izredno zategli zlog svojega nočnega pozdrava; tedaj me je zagledal prihajati proti cerkvi, kjer je baš stal. Ne vem, kako se mi je podal kožuh in koc, sodim pa, da nisem bil posebno prikupljive vnanjosti, zakaj kar sapo je zaprlo nočnemu čuvaju, ko je zagledal to — prikazen, ki se je pomikala proti njemu. Toda mož, ki je bil že tolikokrat v ognju, kakor sam trdi, — se je ojunačil, stisnil ročaj svoje „bridke“ in naredil par trdih korakov proti meni. Jaz sem seveda lezel prav počasi proti njemu.

„V imenu postave . . . A ste Vi, gospod? Kmalu Vas ne bi bil spoznal. Ne hodite nocoj nikamor, boste zmrznili!“

„Nič se ne bojte zame! Preden bo enajst, bom že nazaj z lisico“, mi odvrnem in odidem dalje.

Ko pridem na mesto, najprej nabašem svojo trocevko. V desno cev denem šibre št. 4, v levo št. 2 in vtaknem za vsak slučaj tudi kroglo. Nato se pa zavijem v koc, zlezem v obširno vrečo, obšito znotraj z jančevino, vtaknem noge v kup rezanice, sedem na tnalno in se zadelam okrog in okrog s senom posebno za hrbtom, ki sem se z njim naslanjal na steno. Roke sem imel gole in skrite v širokih rokavih kožuha. Sedel sem v senci pod stopnicami tako, da me od zunaj sploh ni moglo opaziti nobeno oko, sam sem pa videl skozi presledke med stopnicami na vse strani, razen nazaj, posebno pa na grobljo, kjer je bila vada in od koder je imela priti lisica.

Naredil sem globok požirek iz ploščnate lovske stekleničice — probatum est — vzela puško k licu in poizkušal meriti. Ko sem videl, da se azločuje bela lisa med cevmi prav dobro in nekoliko tudi muha, sem napel petelina in položil puško na kolena.

Pripomniti moram še to, da sem bil določil razdaljo že od prej, ker sem že večkrat čakal pri tej opekarnici. Vedel sem natančno, koliko korakov je do tega grma, koliko do onega znamenja itd.

Poznati razdaljo je zelo važno; nihče ne bi verjel, kako se moti človek ponoči v razdalji. Zdi se ti včasih, da je predmet 80 korakov pred teboj, pa je komaj 30, včasih pa prav narobe. Zlasti se človek v cenitvi razdalje moti v takih nočeh, ko plava tenka, kakor pajčolan rahla meglica v vzduhu in se ti zdi, da gledaš predmete skozi tanko, tanko sito ali mrežo.

Vobče velja pravilo, da cenijo pri mesečini razdaljo previsoko, zato svetujem vsakomur, naj glede razdalje pri mesečini ne bo bojzljiv, posebno če velja strel lisici, ki je ni škoda.

Mraz je bilo, mraz, da sta se sprijemali nosnici, če sem potegnil zrak vase. Toda mene ni zeblo. Nepremično sem sedel na tnali, samo oči so plavale sedaj na desno, sedaj na levo.

Jasna zimska noč! Kdo te more opisati, kdo naslikati tvojo tajinstveno poezijo, kdo povedati to, kar umeš pripovedovati ti tistemu, ki te razume! Ti oprostiš duha zemeljskih spon, ga izvabiš v drug svet, v deželo sanj, v deželo bajk, v kraljestvo pravljic, kjer je tvoj pravi dom . . .

Nebo je bilo jasno, čez sredo prepasano z blede-belim pasom rimske ceste; zvede so bile goste in so nemirno trepetale na nebesnem svodu. Tupatam se je katera utrnila in v velikanskem loku padla na zemljo. Spomnil sem se ob tem pripovedke svoje matere, ki je razlagala nam otrokom, da se utrne tudi eno življenje, kadar se utrne zvezda; vsak utrinek pomeni — smrt.

In zamislil sem se v preteklost, srečaval znance in prijatelje; obrazi, že davno malone pozabljeni, so mi prihajali pred oči. Tedaj je podrknila ura v bližnjem zvoniku in kmahtu so zabrneli težki udarci kladiva; bilo je deset . . .

Kakih 200 korakov od mene na desno je brlela lučka. Župno pokopališče in mrtvačnica sta tam. S pokopališča so štrleli posamezni križi in obeliski, in začel sem ugibati, čigav je kateri . . .

Tedaj začutim, da se nekaj plazi onstran oboja tik ob moji nogi. Izpreleti me po vseh udih . . . Toda ne ganem se, kakor bi bil iz kamna. Čutim, da se pomiče naprej, vsak hip se mora pokazati . . . Upiram oči na kraj, kjer mora ta neznana stvar stopiti izza oboja . . .

In res se pokaže — zajec! Skoči naprej . . . postoji . . . poslušaj . . . postavi se na zadnji nogi, se okrene . . . zopet počene . . . pobrska z gobčkom po snegu in odskaklja s prožnimi skoki.

„No, Gavro!“ se ga je lotil poštar Jazavac in potegnil svoje dolge noge pod mizo, da ne bi bile Bitangoviću na poti! „Si kaj ujel?“

„Ujel!“ je odgovoril ribič ponosno.

„Kaj pa?“ se je naglo vtaknil vmes gospod Majmun in dodal porogljivo: „Soma? Sulca? Pokaži!“

„Pet ostrižev!“ se je pobahal Bitangović in jima samozadovoljno pokazal pet ribic. Največja ni bila daljša nego dva decimetra.

„Ma-a-ac!“ je zameketal poštar zaničljivo. Tako je krajšal in slajšal grenko besedo „magarac“.

„Katica, tri deci rdečega!“ je ukazal Bitangović natararici in sedel. „In te ribe odnesite v kuhinjo, da mi jih speko za večerjo!“

„Za pet takih zanikarnih ostrižev si se mučil ves popoldan ob vodi?“ ga je zbadal Zdravko Majmun. „Kako je to, da loviš samo tak drobiž?“

„Včasi ne dobi niti drobiža,“ mu je pomagal poštar. „Največkrat roma naš Bitangović prazen domov. To pa zato, ker sploh ne zna loviti.“

„Kaj?“ je zakipel Bitangović. „Ti nevednež boš učil mene, ki lovim že trideset let!“

„Potemtakem loviš trideset let narobe,“ mu je odvrnil poštar mirno. „In zato ujameš vsako leto komaj po eno ščuko.“

„Koliko bi jih ujel pa ti, Rundimundi? Ti ne bi dobil ščuke, če bi lovil vse svoje žive dni.“

„Ujamem ti ščuko še jutri, ali pa vsaj drugi petek, ako hočem, takoj tam pri mostu!“

„Na trnek?“

„Na trnek. In na trnek nasadim za vabo kos krompirja.“

„Krompirja?“ se je zavzel Bitangović in se grohotal, da kar ni mogel nehati. „Strela te dala! Hahaha!“

„Pri nas v Dalmaciji lovimo ščuke na krompir,“ je zagotavljal poštar popolnoma resno.

„Haha, kaj takega pa še ne!“ se je smejal Bitangović. „Veščaki pravijo, da žre ščuka ribe, povodne ptiče, mrhovino, žabe, podgane.“

„Veščaki naj pravijo, kar hočejo,“ se mu je zaletel poštar v besedo. „Jaz pa pravim, da ščuka najrajša žre krompir. Samo sirov mora biti. Kuhanega ali pečenega ne mara.“

„Rundimundi, ali se ti sanja, ali se ti meša?“ se je muzal Bitangović.

„Ma-a-ac! Stavim, da ujamem jaz ščuko na krompir prej nego ti na drugo vabo!“

„Saj res,“ je prigovarjal Majmun, „le stavita, le, da bo kaj pijače! Eden mora izgubiti in plačati, ni vraga!“

Bitangović je kar poskočil in vzkliknil:

„Stavim deset, tudi petnajst litrov vina, da Rundimundi ne ujame ne jutri ne drugi petek nobene ščuke! Velja?“

„Velja!“ je vzkliknil poštar in segel Gavru v roko. „Jutri popoldne ob petih greva skupaj ribarit. Majmun pojde z nama za pričo.“

Gospod Gavro Bitangović je židane volje povečerjal svoje ostrize in se vnaprej veselil, da dobi stavo.

Drugo jutro se je peljal poštar Franjo Jazavac, imenovan Rundimundi, s kolesom precej daleč v samotni mlin. Tam je mlinaril in včasih tudi ribaril nov mlinar, Mijo Bedeković. Bitangović ni še nič vedel o njem.

„Prijatelj, pred kratkim ste mi obljubili, da mi pošljete ščuko ali soma,“ je rekel poštar mlademu mlinarju.

„Prav danes sem vam hotel poslati tako lepo ščuko v trg,“ je odvrnil Mijo.

„Ne pošiljajte je gori! Pošljite jo samo lončarju, ki ima kočo pri mostu. Lončar jo skriva v vedru, dokler ne pridem ponjo. Prosim, skrbite, da mi ostane živa! Z Bogom!“

Poštar je odhitel in tudi lončarju naročil vse potrebno.

Popoldne ob petih so se sešli Majmun, Jazavac in Bitangović pred prodajalnico. Poštar je imel ročnik stare metle s sabo. V štacuni je kupil največji trnek in najdebelejši motvoz, kar so ga imeli naprodaj. Gospod Bitangović je prihajal čimdalje tem bolj široke volje.

„Ako ujameš kaj nato, pa rad plačam tudi dvajset litrov!“ se je rogal. „Skrbi me le to, da ne popokajo vse ribe od smehu, ko bodo videle takega ribiča!“

„Dvajset litrov!“ je naglo pritaknil Majmun. „Ali ne bi bilo pametno, da si vzamemo pet litrov kar vnaprej s sabo? Ribarili bomo mnogo laglje, bosta videla!“

Bitangović in poštar sta takoj odobrila modri predlog. Pri „Zlati kobili“ so najeli dečka, da jim je nosil vino pa nekaj kruha in sira. Veselo so korakali proti reki in se ustavili blizu lesenega mostu.

Zdravko Majmun se je zavalil v senco in nemudoma jel pokušati vino. Bitangović je uredil svoje tri ribnice. Dvoje s črvi je nastavil ob vrbah in položil palici kar na grmovje. S tretjo ribnico pa je lovil manjše ribice na muhe, da bi imel vabe za ščuke.

Gospod Jazavac pa je nasadil lep kos krompirja na svoj velikanski trnek in privezal nad njim težak kamen. Z vnemo je metal v vodo, da je škropilo na vse strani in da so se delali venomer krogi.

„Preplašiš mi vse ribe!“ se je pritožil Bitangović. „Pojdi malo više!“

Počasi je izginil poštar za vrbovjem, smuknil v visoko koruzo in hitel k lončarju. Naglo sta vzela še živo mlinarjevo ščuko iz vedra in jo nasadila na trnek. Nato se je Jazavac požuril zopet skozi koruzo, skočil med vrbe in jel kričati:

Ščuka! Ščuka! Živio! Victoria! Hopsasa!“

Bitangović in Majmun sta pravkar gasila žejo. Takoj sta vrgla kozarce v travo in tekla k poštarju.

„Ščuko na krompir!“ je vpil že precej navdušeni Majmun, ki je bil iz previdnosti vzela veliko steklenico s sabo. „Čestitam, prijatelj. Dobil si stavo! Bog te živi! Gavro, ti plačaš petnajst litrov! Bog živi tudi tebe!“

„Na krompir!“ je sopihal Bitangović in debelo gledal lepo ribo, ki se je zvijala na odici. Nikdar ne bi verjel kaj takega, in če bi mi pravil to kdorsibodi. Je že res! Strela ga dala! Izgubil sem stavo.“

Izpili so in se napotili k „Zlati kobilici“. Ondi se je kmalu zbralo nekaj zvestih prijateljev, da bi pomagali vredno obhajati redko slavnost. Vsi so se zabavali izborno. Samo Bitangović se je smehljaj malo bolj kislilo. Jezilo ga je, da je izgubil stavo; in ker se je jezilo, mu ni nič kaj dišala ne jed ne pijača.

Po okusni večerji je vstal jezični Zdravko Majmun in dejal med drugim: „Gospoda! Današnji dan je velepomemben! Naš ljubi Rundimundi je ujel ščuko na krompir. Prosim lepo, to je nekaj ephalnega! V zgodovini ribištva zastoj iščemo kaj enakega! Doslej so lovili ribiči na črve, muhe, na sirček, na strjeno kri in na drugo. Poslej pa bodo lovili postrvi na fižol, some na repo, sulce na kumare, losose na korenje ali pa tudi na peso. V kratkem doživimo prevrat vsega ribištva . . .“

Odslej je hodil tudi Bitangović loviti na krompir; ujel pa ni ničesar. Ali stvar mu ni dala miru. V potu svojega obraza je skoval dopis in ga poslal „Lovačko-ribarskemu viestniku“ v Zagreb. Pisal je:

Slavno uredništvo! V drugi polovici meseca avgusta je ujel tukajšnji poštar gospod Franjo Jazavac, po domače Rundimundi, ščuko na kos krompirja. To sem videl sam. Ščuka je bila jako lepa in velika. Skromno podpisani sem potlej sam lovil na krompir, ali žalibog nisem ujel nobene plavute. — Vsled tega sklepam, da je bila poštarjeva ščuka ali zelo kratkovidna, ali pa da je bila duševno bolna, prismojena. Petrov blagor! Vaš vdani . . .

Jezno uredništvo pa mu je odgovorilo:

Gospod Gavro Bitangović!

Kar čenčate Vi o ščuki in krompirju, presega že vse meje dostojnega klobasanja. Sunt certi denique fines! Iz Vašega velebedastega

dopisa sklepamo po pravici, da ste Vi sami ali jako kratkovidni ali pa da imate že zdavnaj maturo za blaznico v Stenjevcu. Želimo Vam, da Vam kmalu odleže. Bog Vam daj kmalu zopet ljubo zdravje in pravo pamet!

Popravek. V 1. št. na strani 12. v listku „Čarostrelec“ morajo biti prve tri vrstice spodaj namesto zgoraj.

R I B A R S T V O

Naše športno trnkarstvo, njegov razvoj in njegova bodočnost.

Kakor drugod, se je od nekdanj tudi pri nas le malo ribičev po poklicu pečalo z lovom na trnek. Rabili so trnek, kjer sicer niso mogli ribam do živega, ali kjer so pričakovali od trnka boljših uspehov, nego bi se dali sicer doseči. Da so trnkarili na najpriprostejši način, in da tudi gledé metod niso bili dosti izbirčni, leži na dlani. Saj pa ribiško trnkarstvo tudi ni imelo družega namena, kot pridobitvenega; za „kako“ in vse ostalo pa se seveda ti možje niso dosti menili.

Inače je pa le malo ljudij iz veselja do trnkarstva gojilo ta šport; tudi ti izvečine na najprimitivnejši način in malo izbirčni glede tega: kaj se sme, in kaj se ne sme, kaj je v interesu ribarstva in športa, kaj je dostojno in kaj ni dostojno. Mnogim sploh ni prišlo nikoli na um, razmišljati o teh stvareh, kakor jih je še danes mnogo, katerim se zdi čisto v redu sulčka pod mero vzeti seboj, ali tudi ob najboljši športni vodi trnkariti na postrvi s črvom. Mnogo sicer čisto poštenih ljudij si ne dela nikakih očitkov, s 15 *cm* dolgimi postrvmi ali drestnimi lipani preskrbeti si svojo kuhinjo. Vsa ta gospoda nima nobenega športnega čuta in rangira prav ondi, kjer stoji „lovec“ zankar, streljač nedoraslih kozličkov in ostala taka lovska sodrga.

Le malo izjem je bilo v tem pogledu dobiti pri nas. Vzlasti pa je bilo trnkarstvo s pernico in metavnico skoro nepoznano. Vladal je skoraj izključno le lov na potapljavca (Flossangel), na talnik (Grundangel) in na nastavnico (Lege-Angel). Kot vaba sta pa poleg sira, krvi, črev, jeter in živih ribic kraljevala črv in glista-deževnica.

Dočim na Angleškem trnkarji vse od mladega do starega, od kralja pa do najpreprostejšega državljana, se je pri nas zdelo, da noben

človek, ki hoče veljati kot čislan filister, ne sme prijeti za ribnico. Res je, da je to veljalo v časih, ko sploh ni bilo med omikanci nobenega razumevanja za šport, če morda izvzamemo od tega lov na divjačino, in par drugih panog.

Če tudi se ni tekom zadnjih desetih let bogve kaj spremenilo, je pa to gotovo, da so se finejše športne metode trnkarstva pri nas vendarle do dobrega udomačile, v prvi vrsti lov s pernico in metavnico. Naš stari konservativem seveda še vedno brani raznim trnkarjem, da bi odložili svoje predpotopno orodje. Pa saj so tudi lovci, ki bi najrajši rabili puške na kresivni kamen. Pravi kranjski trnkar ima pred trnkarji drugih deželá tudi to lastnost v večji meri razvito, da si pod nobenim pogojem, nikdar in nikjer in od nikogar ničesar dopovedati ne da.

Razveseljivo je pa to, da zanimanje za trnkarški šport raste, da raste od dne do dne, in da raste pri ljudeh, ki po razmerah, v katerih žive, tudi res težko kultivirajo trnkarstvo kot šport, in s tem prisilijo tudi druge sloje, da se dvignejo nad nivó okusnih črvarjev. Vzlasti zadnja 3 leta je opazovati vsepovsod živahno gibanje. Ljudje, ki se nekdanj niso brigali za drugega kot za dobro kosilo, kavarno in izlet na Posavje, povprašujejo po vodah, in si izbirajo ribnice. Tudi od naših prijateljev zelencev jih je mnogo uskočilo v naš tabor, in deloma čisto zamenjalo zelenino z modrino.

Čim pa zanimanje raste in se polnijo naše vrste, se vzbujá zavest skupnosti, edinstva, sorodstva in vzajemnosti. Kar jih je poklicanih vodnikov, dobe čez noč čutstvo odgovornosti napram onim, ki naj jim slede na poti; kar jih je novincev, in kar jih je zaostalih, se jim pa zahóče, da stremé po izpopolnjenju. Tako se naslanja drug na drugega, tako napreduje stvar in se razvíja v tisti smeri in do tistega viška, na katerem stoji trnkar - žentlmen, ki perhorescira nekorektnosti, ker so nekorektné, in o katerih je prepričan, da ostanejo tudi tedaj neko-rektnosti, če nihče zanje ne izvé. Na to stališče se mora povzpeti vsakdo, komur je mar trnkarske ali lovske časti.

Ti etični cilji, do katerih mora dospeti vsakdo izmed nas, bodo potem stoprv prava podlaga nadaljnemu razvoju našega športa. Ako poplemenitimo same sebe, poplemenitimo šport, in ga moremo dvigniti do tiste stopinje, katero zavzema drugod.

Če se dandanes tu in tam misli, da športni trnkar ne sme družega loviti, kot tako imenovane „žlahrne“ — to je malokoščičaste in torej v ceni visoko stoječe ribe — je to gotovo zmeta. Debeloglavi klin gotovo nima čisto nič manj inteligence, kot plašna, sicer pa jako neprevidna postrv, in ujeti zaničevane podlesti ni manjša umetnost, kot oboževane sulce in pestrobarvane lipane. Seveda način lova na kline, podlesti, črnovke in ostali ribji proletarijat ne prija okusu vsakogar;

tudi je gotovo, da nudi večji užitek obvladan velikan, kot drobna belica, in da nadkriljuje glede elegance pernica vse druge ribarske metode. Vzlasti zavise uspehi tudi nemalo od spretnosti trnkarjev, kar pri drugovrstnih načinih lova žalibog ne pride toliko v poštev. Napačno pa bi bilo prezirljivo gledati na trnkarje, ki iz katerihkoli vzrokov nimajo prilike do izvajanja športno više stoječih metod, kot njihovi srečnejši kolegi.

Če se bo razvijalo započeto gibanje, ni dvoma, da se prej ali slej uresničijo ta izvajanja. Razvijalo pa se bo, in v nekaj letih bo popolnoma gotovo naša četa potrojena. Iskala si bo svojih potov, dosti lažjih in boljših, kakor so jih mogli doslej ustvariti posamezniki. Prijatelji, dobro srečo!

T.

Iz ribarske mreže.

Raki. Pretečeno poletje so v Soteski ob Krki pri gradu kneza Auersperga, podrli jez. Bil je lik drugim v Krki zgrajen enostavnim načinom, namreč zložen iz debelega neobrezanega kamenja, ki je vzdržavalo pritisk vode edino vsled teže; le pod slapom in na vrhnem robu je bil jez nekoliko vezan s hrastovimi bruni. Da ni uhajalo preveč vode med kamenjem skozi jez, ali tudi vsa, kadar je bila manjša, je bila proti vodi, na gorenji strani vode, stena iz pokončno in stikoma zloženih dilj in za temi nasuto toliko peska, da se je stena po možnosti zgostila in „držala vodo“. V jezu med kamenjem je bilo nebroj malih in večjih otlin in lukenj, nekdam pred l. 1882. domovje izvanredno velikih rakov, prava hranilnica solistov. Kadar se je prav mudilo ujeti nekaj posebno lepih, so stavili ravšeljne pod ta jez. Seveda se je nahajalo v tem jezu poleg velikih tudi obilo srednjih in drobiža.

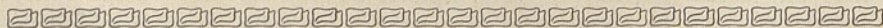
Po kugi so opetovano nasajali novih rakov v kneževih ribarskih okrajih Krke, dobavljenih iz zdravih kranskih potokov: Rašice, Bloščice, Unice, enkrat tudi iz bosenskih. Iz Sušice (Toplišče), kjer raki niso nikdar prenehali popolnoma in so se tekom zadnjih let tudi pomnožili, so jih prestavljali po malem v Krko, pri vsaki nasaditvi pa jih je dobil jez v Soteski največ. Poskušnje, li so se prijeli raki v Krki, t. j. nastave z ravšeljni niso odločile nič; niti eden se ni ujel, ne pod jezom ne drugod, toda v Krki je toliko skrivališč za rake, da jih mora biti vže številno, če naj bi kateri zlezal v ravšelj k vadi, ko mu prosta reka nudi hrane na izbiro. Ob podiranju jeza so strogo pazili, toda ulovili niso niti enega raka — in sklep je bil neizogiben: če jih v tem jezu ni, jih tudi drugod ni. Toraj zadnje upanje, na imenovani jez, je šlo po vodi.

Tudi v zadnjem poletju se je pa od povse verodostojne strani poročalo rib. odboru, da so ujeli pri Otočcu raka-stavca, in vprašalo, li bi se zopet pričelo z nasajanjem. Za odgovor je povedal rib. odbor vprašalcu dejstvo pri Sotiskinem jezu.

Listnica upravištva

Današnji številki prilagamo poštno položnico. Kdor še ni plačal članine za l. 1911, naj nam po položnici pošlje 5 K. S tem plača obenem tudi naročnino, ker člani društva dobivajo list brezplačno. — Kdor pa noče biti član društva, naj pošlje 6 K. Ko prejmemo članarino, pošljemo vsakemu članu izkaznico in društvena pravila. Kdor hoče pa še društveno znamenje, naj pošlje K 7:20. Kdor ne bo plačal, temu list s prihodnjo številko ustavimo.

Upravištvo „Lovca“.

svetnik dr. Heinz, deželnovladni svetnik vitez pl. Laschan, deželni šolski nadzornik Levec, deželna odbornika dr. Tavčar in dr. Pegan, drž. poslanca Hribar in dr. Benkovič, deželni poslanec dr. Triller itd.

Prireditev je posetilo nadalje v kaj lepem številu vojaštvo, predvsem brigadir generalmajor Können in mnogo častnikov vseh v Ljubljani se nahajajočih polkov.

S to prvo svojo prireditvijo se je „Slov. lovsko društvo“ kaj lepo uvedlo v družabno življenje in lahko s ponosom zre na to brezdvomno najkrasnejšo prireditev letošnjega našega predpusta. P.

Lovski koledar za marec.

V prepovedanem času so:

Na Goriškem:

Divji kozel in divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjak, srna, srnjaček in srnica; zajec; divji petelin in divja kokoš, ruševac in ruševka; gozdna jerebica, fazan, skalna in snežna jerebica; poljska jerebica; prepelica; divje race.

V Istri:

Divji kozel in divja koza; divji kozliček in divja kozica; zajec; divji petelin in divja kokoš; ruševac in ruševka; gozdna jerebica; fazan; skalna in snežna jerebica; poljska jerebica; prepelica in divja rasa.

Na Koroškem:

Jelen; košuta, jelenček in košutica; divji kozel in divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjak in srna, srnjaček in srnica; zajec, divji petelin, divja kokoš, ruševac in ruševka; gozdna jerebica; snežna iskalna jerebica; divje gosi, divje race, tukulice; fazan; poljska jerebica, prepelica.

Na Kranjskem:

Jelen in kušuta, jelenček in košutica; damjek; ali lanjec; divji kozel in divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjak in srna, srnjaček in srnica; poljski in planinski zajec; divji petelin in divja kokoš, ruševac in ruševka; fazan; gozdna jerebica; snežna jerebica; skalna jerebica; poljska jerebica in prepelica.

Na Štajerskem:

Jelen in košuta, jelenček in košutica; divji kozel in divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjak in srna, srnjaček in srnica; poljski in planinski zajec; divji petelin in divja kokoš, ruševac in ruševka; fazan; poljska gozdna snežna in skalna jerebica, prepelica močvirni kljunač; divje gosi, divje race in tukulice.

V Trstu in okolici:

Divji kozel in divja koza, divji kozliček in divja kozica; srnjak in srna, srnjaček in srnica; zajec; divji kunec; divji petelin in divja kokoš; ruševac in ruševka; gozdna, skalna, in snežna jerebica; fazan; prepelica, poljska jerebica in divja rasa.

Ribarski koledar za marec.

V prepovedanem času so :

Na Goriškem:

Račja samica.

Na Koroškem:

Sulec od 15. marca naprej; lipani, raki.

Na Kranjskem:

Lipán, sulec, šarena postrv; samica žlahtnega raka ali jelševca.

Na Štajerskem:

Lipán, ostriz ali okún; sulec, od 15. marca naprej, potočni rak.

Opomba. Za Istro in Trst z okolico ni nikah ribarskopравnih določeb.

MALA OZANILA.

Psa frmača, 9 tednov starega, rjavobeke barve, kratke dlake, proda za 20 K. Alojzij Sojer v Novi vasi pri Rakeku.

Čistokrven španjel (springer) 3 leta star, izvrsten aporter, posebno iz vode, je naprodaj pri Edmundu Kovačiču, Stražišče pri Kranju.

Naprodaj so foksterijerji, resaste dlake: en pes star 2 leti, ki goni izvrstno in tudi v jamo hodi, cena 30 K; ena psica 3 leta stara, goni dobro in gre rada v jamo, cena K 25.—; 3 psi po eno leto stari, še neučeni, po 20 K. — Naslov pove upravništva „Lovca“.

Frmača, 5 mesecev starega, nemške kratkodlake pasme, rjavega, dobrih staršev proda za 25 K Josip Durn, v Ljubljani, Sv. Petra nasip 67.

Lovsko društvo na Vrhnikih ima 3 lepe dobre brake, ki mu pa uhajajo k prejšnjemu lovcu v Horjul. — Kdo bi hotel te pse zamenjati za 3 enako dobre brake?

Kdor potrebuje polhovke in podloge za suknje, naj se obrne na Franja Laha, trgovca, Lož pri Rakeku. Blago prav fino in lepo ustrojeno ter poceni.

☞ Najstarejša češka trgovina s kožami ☞

F. VLK v PLZNU (Češko)

☞ priporoča najfinejše potovalne in lovske kožuhe, hlače iz ☞
☞ ovčine in iz usnja divjih maček, ter odeje za vozove in sani. ☞

Prevzema vsa krznarska dela! ☞

☞ Kupuje vse vrste kožuhovin!

Strojarna

Vse v največji izberi in po najnižjih cenah!

Barvarna

Izdajatelj: „Slovensko lovsko društvo“. — Odgovorni urednik: Anton Martinc.
Tisk J. Blasnika nasl. v Ljubljani.

ALBIN SCHWEITZER

preparator in dermoplastik

v LJUBLJANI, Kapitelska ulica števil. 5

se priporoča gg. lovcom

za prepariranje vsakovrstnih živali.

Delo ceno in brez konkurence naravno!

PRIPOROČILA:

Z Vašim delom sem zadovoljen, je prav čedno.
Dr. Iv. Lovrenčič.

Gospodu Albinu Schweitzer-ju v Ljubljani.
S petelinom, ki ste mi ga nagačili, sem zelo zadovoljen.
Ljubljana, 17. marca 1900. Stanko Rudež.

Ludovik Borovnik, puškar v Borovljah (Ferlach)

Prilporoča najmodernejše puške
za lov, dvocevke, risanice,
trocevke

Manlicher-repetirke, pripravne
za lov z najboljšim strelnim
učinkom

Manlicher-Schönauer-repetirke. Browning-pištole,
kakor pištole zistem „STEYR“, zrna 6.35 in zrna 7.65
z originalnimi cenami. — Priporoča se tudi za izdelovanje novih
kopit in novih cevi. Popravlja vsakovrstne stare puške po najnižjih cenah.

JOSIP ROJINA LJUBLJANA

Krojačnica za gospode.

Elegantne obleke.

Najnovejši kroj.

Priporoča vsakovrstnih športnih, lovskih oblek in lovskih uniform.

V zalogi najfinejše, angleško, trpežno blago.

Elegantne promenadne obleke in uniforme vseh vrst.

Točna, solidna in hitra postrežba.

Cene zmerne. Postrežba točna.

JULIJA STOR

LJUBLJANA, Prešernova ulica št. 5
poleg Mestne hranilnice.

Največja zaloga moških, ženskih
in otroških čevljev iz najboljših
— tovaren, domačih in tujih. —

Lovcem priporoča pristne
gojserske gorske čevlje.

Pozor g. lovci!

Za nagačanje raznovrstnih živali se priporoča

IVAN ROBIDA

v Ljubljani, Tržaška cesta št. 22.

Fina strokovnjaška izvedba. Najnižje cene. Na
željo odnašam in donášam tudi sam domov; zado-
stuje naročilo z dopisnico.

Viktor Herfort, preparator,
Stanko Vrazov trg 1-
v Ljubljani poleg čontpotrškega mostu
se priporoča za prepariranje vsakovrstnih živali.
Delo solidno in izborno. — Cene nizke.
Mnogo priznanj od različnih zavodov in
lovcev na razpolago.

Fr. Ševčik, puškar

Ljubljana

Židovska ulica št. 8.

Velika zaloga pušk in samokresov najnovejšega sistema,
lastnega izdelka, kakor tudi belgijskih, sulskih in čeških
strogo preizkušenih pušk z najboljšim strelnim učinkom. Posebno se priporočajo moje obširno
znane lahke trocevke s Kruppovimi cevmi in puške brez petelinov za brezdimni smodnik.
Novo! Avtomatične Brovning-puške, kalib. 16 in 12, z neprekosljivim strelnim učinkom.
Avtomatične Brovning- in Steier-pistolet. Velika zaloga vseh lovskih potreb-
ščin po najnižjih cenah. Popravila in naročbe se izvršujejo točno in zanesljivo.

Cenovniki na zahtevo zastoj in poštnine prosto.

IV. BONAČ

Knjigoveznica, kartonaža, trgovina papirja

pisarniških potrebščin itd.

Ljubljana, Selenburgova ulica 5.

Vzorci in ceniki papirja na razpolago.